

BEČUNČEK

St. 20. Bistrica na Dravi. 2. februarja 1946.

Darovanje...

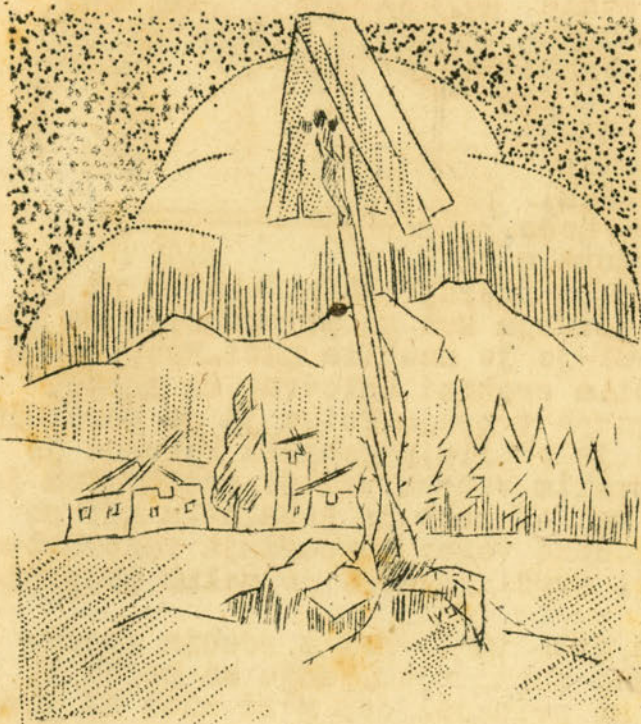
V tempelj poglej, kjer sina daruje
mati Marija in duje:
"Prebodel bo dušo ti meč bolečin,
kaj vse še trpeti bo moral tvoj sin!"

Besede tolažbe ni slutnja trpljenja,
da moral bo Bog-glej-za ceno življenja
rešiti svet zlobe in zmot,
deprav bo delil le dobrote povsod.

Prebodel bo meč bolečin...
Postal je Slovenec trpin...
Dolgo je trpel, bil kakor tlačen,
pet let bil od vseh poteptan,
kakor Kristus k smrti izdan.

Prebodel bo meč bolečin...
Od doma je moral zvest sin.
Z-apustil je bil domovino,
mater ljubečo - edino.

Prebodel bo meč bolečin....
Umreti bo moral tvoj sin...
Jokala slovenska je mati,
ker morala je darovati...

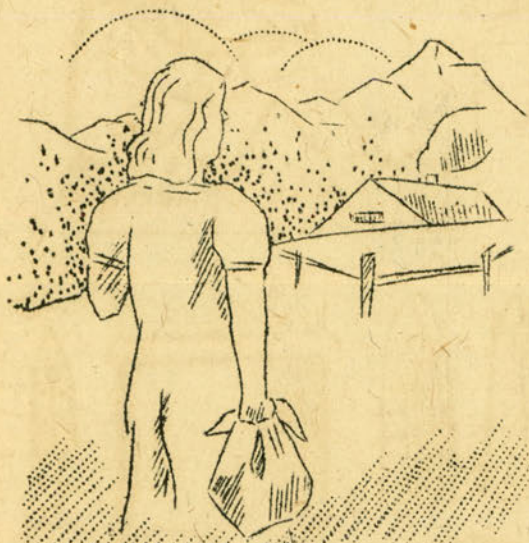
Tisoče mater zdaj joče,
tisoče mater zdaj vroče
prosi za svojega sina...
Vzela ga je domovina...

Strašno - enako trpljenje,
svetu poslano v rešenje,
je mater Marijo zadelo.
Ozri se na križ - na razpelo!

Upanja luč zasvetila
v temo je, da svet bo rešila,
ki zdaj obdaja nam duše,
od rojstva - mladosti - do ruše.

V templju je Bog darovan,
vsem voljnim v rešitev poslan.
Zasveti naj luč zveličavna,
vsem že je obljubljena zdavna!

Nevesta megla.

Sklenjeno je bilo, da gre Lenčka, šestnajst letna bajtarjeva hčerka iz gora v slubo k svoji botri, bogati kmetici, ki je stanovala na drugi strani gore. Prišel je dan ko je morala Lenčka oditi. Mati je zavila njeno malo balico v culico. Deklica se je poslovila od staršev, bratcev in sestic in se v ranem jutru napotila brez goro. Poznala je pot, saj je že šestokrat hodila tod. Okrog poldneva je prekorabila gorski vrh. Globoko pod seboj je videla vas z botrino hišo. Trudna je bila in usedla se je na skalni parobek, da bi se odpočila od vročega sonca. Zaspala je - kajti, ko jo je zdramil hladni vetrič, je sonce že zahajalo in od planin sem se je vil sivi pajčolan. Morala je pač hiteti, da dospe pred nočjo v dolino.

Sklenila je zapustiti široko izhojeno pot in se spustiti preko skalnin nizdol. Na zahodu so se rdeli vrhovi v zahajajočem soncu, a od gora sem so se kopičile vedno temnejše meglice, plule so bliže in nenadoma se je znašla dekllica sredi valujobe sivine. Prestrašila se je. Kaj če se zgubi v teh višinah - če se znoči, predno pride v vas. Bolj in bolj je tekla Lenčka in bolj in bolj se je zgoščevala sivina.

Naenkrat se ji zazdi, da vidi pred seboj malo hišico. V srcu je zahvalila Boga, da je našla varno zavetje. Usedla se je na klop poleg

duri, da se oddahne. Kmalu so se odprla vrata in neka gospa je stopila na prag. Bila je velika in vitka - ni bila kmetica, ampak odlična žena. Nosila je mlečno belo, bogato nagubano obleko z vlečko, njeni dolgi beli lasi so valovili preko hrbta. Velela je Lenčki priti bliže in ljubeznjivo jo je peljala v hišo. V sobici na mizi so stale jedi. Gospa reče deklici, naj pogumno zajame in ko se je nasitila, ji ponudi prenočišče, ki je bilo kot puh mehko, pokrito s finim snežno belim platnom. Lenčka je čudežno zasanjala in ustala naslenjega jutra okrepljena za pet. Toda gospa ji je rekla, da lahko ostane v službi pri njej, če hoče. Dobro se ji bo godilo, le pridno bo morala

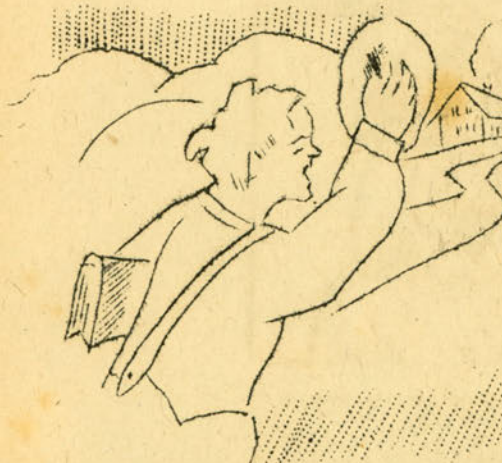

presti. Lenčka je pomislila: pri botri bo zmeraj težko delo - tu pa je vse tako majčkeno, lepo, tako dobro, postelja kot za princeso, razen lepe gospe ni nikogar doma in presti-o! - jo je naučila mati. Res, pridna hoče biti! Ostala je v lepi sobi, dobila srebrni kolovrat in mnogo, mnogo, fine bele volne ji je dala gospa v prejo. Potem ji je pokazala, kako naj suka nit, da bo mehka in ko je predla, poganjala kolesce je pela: "Mehka volna, beli sneg, pred mrzlim vetrom var je svet! Potem je predla Lenčka. Kolovrat se je sukal sam od sebe in lepa, bela nit se je navijala na vreteno. Potem je spredeno volno gospodinja razprostrla zunaj na planem in kot bi zapadel sveži sneg, se je volna razpršila v zraku.

Globoko spodaj so stale vaške hiše in cerkev z rdečim zvonikom. Včasih se je čulo sem gori daljno zvonjenje. Ljudje na polju in v vasi so bili tako majčkeni. Nihče ni prihajal sem gori - niti ni gospa hodila doli in Lenčka - tako se ji je to čudno zdelo ni hrepenela po drugih ljudeh. Sedela je v ljubki mali hišici, predla in dobro se ji je godilo.

KONEC PRIHODNJE.

POLANČEV JURČE.

Polančev Jurče je pred kratkim dovršil štirinajsto leto. Zavihtel je klobuk in dejal: "Sola, bodi zdrava!" Tudi prifrknjen je bil baže malo naš Jurče; in nekateri so celo trdili, da mu v glavi nemara manjka toliko, kolikor bi lahko pripeljal v samokolnici okoli Smarne gore.

Kazal ter tudi imel pa je Polančev Jurče veliko veselje do čevljarstva. Zato so ga dali v uk k Smoletovemu Blažu.

Minilo je leto in dan. In Jurče se je že naučil marsikaj, da, tudi poizkusil; največkrat čevljarjevo - kmeftro.

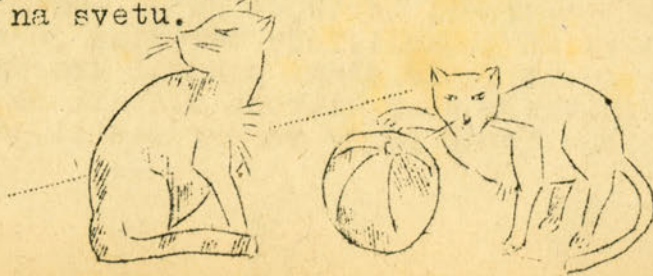
Nekega večera, preden odide mojster Smolé spat, veli učencu Jurčku, naj vrže kapico na čevelj. "Bom že," pravi Jurče ter voždi svojemu gospodarju lahko noč. Potem pribije precej visoko v steno žebelj ter začne metati svojo kapo nanj. Metal je in metal, metal do polnoči. Tedaj pa se prebudi čevljar. Videč, kaj dela Jurče, ga tako ujezi, da takoj drugi dan odpusti učenca Polančevega Jurčka.

- MUCKI -

Bilo je spomladi, ko je našel Milček dve mucki na podstrešju. V prvem trenutku ni vedel, kaj bi napravil; nato pa se je skorajžil in pobasal v svoj predpasnik svoji najdenki in odkoracal k materi. Na ves glas je klical čez dvorišče: "Mama, muce, muce!"

Mamica ni razumela, kaj kriči, zato je prihitela na prag, da bi videla, kaj se je zgodilo. Milček jo je na vso moč mahal čez luže in kamenje k mami, da pokaže in pove, kaj je našel. Mucki sta se oglašali z jokajočim glasom, ker jih je Milček tako neusiljeno stiskal k sebi. Mamica je razklenila Milčkov roke in oprostila mačice neprostoovoljne ječe. Oba sta gledala nova gosta, ki nista nehala mijavkati. Mamica je menila:

"Gotovo sta mucki lačni." Zdaj se spomni Milček, da ima v žepu nekaj starih skorjic še iz onih časov, ko je bil preveč sit. Pomolil je skorje muckama, a se je silno začudil, da tudi onidve ne marata skorje. Sklenila sta z mamico, da jima dasta mleka, čeprav je bil Milček mnenja, da ga ne zaslužitata, ker noceta kruha. Domislil se je Milček, da v mrvici mucki ne moreta ležati, ker bi ju bilo gotovo strah. Zato jima je napravil ležišče v stari škatli, ki je služila navadno njemu za voz. Napolnil je škatljo z mrvico ter pogrnil čez njo pisan robec, ki mu ga je že davno, davno prinesel Miklavž; in nanje položil potem živi kepici. Mucki sta kmalu začeli presti. Milček ju je gledal in mehko mu je postalo pri duši. Nežno je pogladil speči živalici. Ko je čez nekaj časa stopila mamica v sobo, je spal tudi Milček na tleh poleg škatlje in sanjal o svojih muckah, ki sta mu bili v tistem času najlepši stvarici na svetu.

3.) Bila bi torej lahko dokaj srečna, če bi imela spretnega in bistro-
umnega sina; toda njen edinec Jurček je bil tako reven na duhu, da so
ga povsod, po vsem tistem kraju, imenovali: Jurček Neroda. Vendar je bil
fant vesele narave in dobre volje. Nad vse rad bi vselej ustregel dobri
materi, toda njegova neumnost je blage namene vedno spremenila v nepri-
čakovano polomijo.

4. Nekega dne mu je dejala mati: Tu imaš košarico jajc. Sama ne utegnem
z doma, delati moram na njivi; pojdi jih toraj ti prodat na trg v Žabje
mesto.

Dobro, mamica, prodal bom jajca po ugodni ceni.

Ne brbljaj preveč po cesti in dobro pazi, da jih že spotoma ne pobi-
ješ.

5.) Kar naravnost v mesto pojdem. In res! Že jo je mahal proti Žabjemu me-
stu, s košaro pod pazduho. Ponosen je bil, da mu je mati naložila tako va-
žen posel, zato se grede ni nič omuhoval, še za ptiči ni stikal, kot je bi-
la to drugipot njegova navada. Ko je došel na trg, je sedel na mesto, kjer
je po navadi ostajala njegova mati in je čakal kupcev.

6.) Kaž kmalu se mu je približal neki človek, ki se je spenjal po trgu
in ga pazljivo opazoval.

Ali so ta jajca popolnoma sveža? ga vpraša neznani sprehajalec.

Vsa so jutranja, je odgovoril Jurček.

Rad bi kupil celo košaro, ampak poprej se moram prepričati, ali so res
tako dobra kot praviš.

Vzemite eno in ga ubijte, videli boste, da se ne lažem.

Tujec je vzel eno jajce in ga ubil. Toda nenadoma je na videz osupnil,
kajti namesto rumenjaka se mu je na dlani pokazal krasen cekin, katerega
je hotel močakar kar najhitreje utajiti, toda zlatnik se ni mogel izmu-
zniti budnim Jurčkovim očem. Fante pa je vendar mislil, da se je prevaril.